

Allernaadigste Konge!

Landsthinget henvender sig til Deres Majestæt med Tillid og Fortrøstning; Deres Majestæt ene kan raade Bod paa den Uro og Bekymring, der tynger paa vort Sind.

Hidindtil have vi bestræbt os for at arbejde sammen med de Mænd, som Deres Majestæt har valgt til Deres Ministre. Vi have gjort det ofte med ikke liden Selvovervindelse, ofte med Opoffrelse af kjære Duffer og begrundede Forventninger, thi vi have anerkjendt Forholdenes Mislighed, og Udtalelsen af vor Bekymring er bleven trængt tilbage af Frygten for at berede Deres Majestæt nogen Bausfelighed. Men, allernaadigste Konge! efterhaanden have Ministeriets Ytringer deels lagt for Dagen væsentlig Uoverensstemmelse i selve Ministeriet, deels i det Hele antaget en saadan Charakter, at vi maatte troe, at svigte vor Pligt mod Deres Majestæt og vort Fædreland, dersom vi under saadanne Forhold og med en skæbnsvanger Fremtid for Die vendte hjem uden at have brudt denne Tausshed.

Uagtet Deres Majestæts Regjering ved sin Erklæring af 13de Februar 1852 har anerkjendt, at der ei kan skee nogensofheldst Forandring i Grundloven uden paa den i samme Lovs § 100 foreskrevne Maade, saa har dog Statsraadets Formand gjentagne Gange udtalt sig i Strid med denne Erklæring, som om de Forandringer i Grundloven, der maatte gjøres nødvendige ved den paatænkte Fællesforfatning, kunde faae Gyldighed uden at være vedtagne af Rigsdagen. Paa det herved foranledigede Spørgsmaal, om Statsraadet endnu fastholdt sin tidligere Erklæring, modtog man et omgaaende Svar, der ikke kunde have, men derimod maatte forøge den foruroligende Tvivl, der var bleven vakt.

Allernaadigste Konge! Det har fyldt os med den dybeste Bekymring, at Deres Majestæts ansvarlige Raadgivere have kunnet lade det være tvivlsomt, om de ere i Besiddelse af politisk Paalidelighed, have kunnet lade det staae hen, om de dele Anskuelser, der, hvis de fik praktisk Betydning, vilde medføre Brud paa den af Deres Majestæt givne Grundlov.

Allernaadigste Konge! I Farens Stund seer det danske Folk op til sin trofastste Konge, der aldrig svigtede det under Nød og Trængsel. Vi anraabe Deres Majestæt om at raade og ramme det saa, at Grunden til vor Frygt for en Krænkelse af den lovligt bestaaende Tilstand hæves ved Deres Majestæts Bidsdom.

og blev ved den paafølgende Afstemning, der foretoges ved *Mayneopraab* paa Begjæring af følgende Medlemmer: D. Nielsen, F. Christensen, Leuning, P. Hansen, Kirck, Nørgaard, J. Pedersen, Knudsen, B. Christensen, F. Jørgensen, E. Christensen og Drejer — som det af Nedenstaaende nærmere vil sees — vedtagen med 31 Stemmer mod 11.

Ja.

Andræ; Bjerring; Boserup; Christensen, B.; Christensen, E.; Christensen, J.; Clausen; Drejer; Hansen; Holberg; Johansen; Jørgensen, A.; Jørgensen, F.; Jørgensen, P. E.; Jørgensen, D. F. E.; Knudsen; Krabbe;

Krarup; Lange; Larsen; Leuning; Lundsteen; Madvig; Nielsen, D.; Nørgaard; Pedersen, Jens; Schroll; Tang; Thalbiger; Tillisch; Westely.

Nei.

Bardenfleth; Frits; Holst; Lemmich; Lütichau; Moltke; Nyholm; Petersen, J.; Dvist; Rosenkrantz; Schulin.

Stemte ikke.

Sørensen, A.

Fraværende:

Anderfen; Blume; Borgen; Kirck; Mortensen; Simony; Unsgaard.